

културата като необходимо условие за съществуването на етническата общност. Според Чебоксаров (1967) културните особености, които всеки народ придобива в процеса на своето историческо развитие, са най-важният етнически отличителен белег и “именно културната специфика трябва да се разглежда като основен признак на всеки етнос, позволявайки разграничаването на един етнос от друг във всички случаи, без изключение”. Той доказва това свое твърдение, като се позовава на факта, че ако един народ изгуби своята културна специфика, той престава да съществува като етнос. Ако вземем за пример българските роми, именно спецификата в тяхната култура ги е запазила като самостоятелен етнос независимо от това, че голяма част от тях са забравили своя език и живеят няколко века съвместно с българите.

Чистов (1972) отбелязва голямото значение на духовната култура, особено на нейните обобщени форми, които са характерни за цялата етническа територия и че именно те играят особена роля при формирането на етническото съзнание.

Според Бромлей (1976) отличителните признаци на етноса могат да бъдат само онези черти на културата, които са общи за този етнос. Тези черти той нарича активни, а останалите – пасивни. Авторът посочва, че традиционната култура съсредоточава най-характерните свойства на етноса.

Генчев (1984) отделя внимание на етническата натовареност и етническата функция на културата. За да може всяко културно явление да функционира активно, то трябва да е свързано пряко с противопоставянето “ние-те”, да бъде осъзнато от представителите на етноса и те да му приписват етническа специфика, т.е. да го смятат за свой признак. Авторът определя общоетничното и етноспецифичното в културата. Според него „общоетничното има висока етническа натовареност, то съдържа общите за етноса елементи на културата и покрива цялата територия на разселване на етноса и особено неговата етническа територия”. Етноспецифичното, за разлика от общоетничното, винаги се определя на базата на повече от един етнос. „Етноспецифичното в културата на даден етнос е онова, което отличава културата на неговите представители от културата на представителите на друг етнос. Голяма част от етноспецифичното е натоварено с етнически функции и поначало е свързано със съпоставка, сравнение, а противопоставянето “ние-те” е винаги налице.” (Генчев, 1984).

Според нас *културата* е основен признак, който се приема като условие за съществуването на етническата общност, а като отличителен признак на етноса са специфичните черти на тази култура (език, религия, традиции, обичаи, норми на поведение и др.), които се съпротивяват на външни въздействия и помагат да се съхраняват. В България например именно културата е този признак, който консервира ромите. За да бъде асимилиран един етнос, той трябва да бъде обезличен, коренно да се променят основните и специфичните му идентифициращи признаци. Нито